

Jens Foged (V):

Når jeg har stillet mit spørgsmål vedrørende de skattelignende myndigheders behandling af sager i anledning af generationsskifte specielt inden for landbruget, så er det ikke for at angribe de skattelignende myndigheder. De udfører de handlinger, som de er pålagt fra ministerens side og fra lovgivningsmagtens side i vid udstrækning, og efter min opfattelse så korrekt, som det sådan set næsten lader sig gøre. Jeg har selv en vis erfaring ved det samarbejde, jeg har med de samme personer.

Når jeg stiller spørgsmålet, så er det, fordi jeg finder, at der forhåbentlig administrativt kan ændres ved den praksis, der er med hensyn til forhøjelser af ejendomsvurderingerne, når der sker familiehandler, hvorved man kommer ind i problemstillingen om kapitalvindingskat af nogle forhøjede tal, og man kommer ind i problemer om gaveafgift og arvefors kud på en måde, sådan at der også kan blive tale om forhøjede afgifter. De, der handler i den givne situation, er ikke klar over og kan ikke være klar over og kan ikke få oplysninger om disse afgifter og om, hvilken forhøjelse der vil finde sted. Resultatet har jo været, at antallet af handler inden for landbruget, og specielt inden for det almindelige bondebrug, er faldet katastrofalt. Når jeg siger faldet katastrofalt, så er det ud fra den betragtning, at i den strukturændringstid, som vi vitterlig står i inden for landbruget for at kunne klare os rigtigst og bedst inden for EF, er der nok mange ældre landbrugere, der mener, at nu er deres tid omme, og at der bør ske et generationsskifte. Fra 1972 og til nu er antallet af handler inden for de almindelige bøndergårde faldet fra 2.802 — for at tage det nøjagtige tal — til 911.

Altså resultatet er, at vi må bede om, at ministeren finder en ny ordning på en sådan måde, at enten får de nøjagtig at vide, hvor højt ejendommen skal forhandles, hvad den vil blive sat til, men allerhelst, at den står til den vurdering, den står til. Når man bliver normalt beskattet, står den til et tal, og det gælder i 4 år, og så bør dette også kunne gælde i 4 år.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Det fremgår af begrundelsen for spørgs-

målet, at det jo særlig er den skatte- og afgiftsmæssige stilling ved familieoverdragelser, som spørgeren har i tankerne.

Når en ejendom f. eks. overdrages fra far til søn, indgår der ofte en gave i overdragelsen, idet sønnen kun betaler faderen et mindre beløb, end ejendommen i virkeligheden er værd. Sønnen skal da betale gaveafgift af gavebeløbet, og dette gælder også, hvis gaven ydes som arvefors kud. Sker der overdragelse til en fjernere beslægtet, skal modtageren betale indkomstskat af gaven. Sker overdragelsen ved arv, herunder arvefors kud til fjernere beslægtede, skal der betales gaveafgift af det beløb, som tilfalder arvingen vederlagsfrit.

Ved overdragelse i levende live skal overdrageren betale særlig indkomstskat af en fortjeneste på ejendommen, der i princippet opgøres som forskellen mellem hans anskaffelsessum og en overdragelsessum, der ansættes til det samme beløb, som modtageren betaler gaveafgift eller betaler indkomstskat af.

Hvad enten overdragelsen sker som gave eller arv, skal ejendommens værdi fastsættes, og ved afgørelsen af, om det vederlag, som modtageren betaler, svarer til ejendommens værdi, kommer det ifølge gældende lov an på ejendommens værdi i handel og vandel på overdragelsestidspunktet. Handelsværdien er jo ofte større end ejendomsværdien, og når det er tilfældet, så er der ikke i loven hjemmel til at lægge vægt på ejendomsvurderingen eller på noget andet beløb, som ligger under handelsværdien.

Det vil altså sige, at forholdet ikke, som hr. Jens Foged antydede, er, at en ændring kan ske ved en administrativ bestemmelse; det vil kræve lovændring, hvis hr. Jens Fogeds ønske skal imødekommes. Jeg vil godt herom sige, at jeg vil anse det for betænkeligt at gå ind for en sådan lovændring. Betænkelighederne skyldes ikke mindst, at der jo kun foretages almindelig vurdering hvert fjerde år, og i løbet af en 4 års periode kan den virkelige værdi stige ganske væsentligt over vurderingen.

Noget andet er, om man ad anden vej kunne finde udvej for nærmere at præcisere den værdi, som den pågældende ejendom har på overdragelsestidspunktet.

Det sidste vil jeg være parat til at gå ind i overvejelser om, men jeg kan ikke umiddel-